BIBLIOTECA CENTRALA „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 56-lea
14 Pagini

EXEMPLARUL { In România 3 lei / In străinătate 6 lei

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 126. 288/932

Nr. 33 Sâmbătă 4 Februarie 1939
14 Pagini P 1111

ABONAMENTE
IN ȚARA
Lei 200 pe 3 luni
Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80
In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE
IN ȚARĂ
pe un an la
UNIVERSUL COPIILOR
ZIARUL CĂLĂTORIILOR,
VESELIA, RADIO UNIV.
și UNIV. LITERAR câte 220 lei
ILUSTR. ROMÂNĂ
și UNIV.-SPORT
câte 500 lei

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar:
„UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

DIRECTOR
ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

Industrii de export

Dacă procesul de industrializare a țării noastre corespunde unor necesități conjuncturale, trecătoare, având-și substratul în regimul economiei autarchice și de război, în care trăim de fapt, apoi, pe deasupra justificărilor conjuncturale, el este nu mai puțin un fenomen firesc, fundamental și de durată în însăși evoluția structurală a economiei românești.

Desfășurat în limite raționale și în cadrul posibilităților pe care le oferă natura și economia românească, procesul de industrializare e menit să se afirme ca un factor hotărîtor de progres, ridicând pe o treaptă superioară potențialul productiv al țării și odată cu el forța noastră economică.

O valorificare — pe căile industriei — a materiei prime, a muncii și capitalului din țară se traduce printr'un câștig mai mare și mai ușor decât cel pe care-l realizează țările limitate numai la producția de materii prime. Industrializarea înseamnă un spor al venitului național și un stimulent în ridicarea standardului de viață al populației.

Țară, cu o densitate a populației rurale prea mare în raport cu suprafața medie de cultură ce revine pe cap de familie, pentru ea desvoltarea industriei nu este decât încă un corectiv binevenit în direcția absorbirii prisosului anual de brațe rurale rămase fără întrebuințare în mediul agrar.

Și în genere, procesul de industrializare s'a și afirmat până acum la noi în condițiuni satisfăcătoare, acoperind în multe sectoare toate necesitățile consumului intern, iar în altele producând chiar pentru export.

Așa e, de pildă, cazul cu uleiurile minerale, pe care ne obicinuisem să ni le procurăm din străinătate — mai ales din Statele Unite — chiar și după ce producția din țară apăruse pe piață și se dovedise cel puțin tot atât de bună ca și cea străină.

Pe încetul, însă, producția indigenă s'a impus nu numai consumului intern, dar și pieților externe, în deosebi pieților germane, italiene, țărilor balcanice și din Orientul apropiat.

In 1936 am exportat 37.206 tone de uleiuri minerale, în valoare de circa 100 milioane lei, iar în 1937 am exportat 34.839 tone în valoare de peste 114 milioane lei. La intern, în acelaș an, au mers 17.548 tone, față de un import redus la 2.195 tone.

O industrie, care deasemeni s'a desvoltat pe scară foarte întinsă în ultimii ani, este cea textilă. Pentru unele fabricate am început să fim chiar exportatori: am exportat țesături și tricotaje în țările din Orientul apropiat, iar de curând o fabrică textilă din Banat a expediat un prim transport în... Elveția.

Industria sticlăriei a reușit deasemeni să-și deschidă debușee pe piețele Palestinei, Turciei și altor țări din Orientul apropiat, ca și industria de mobile și chiar cea metalurgică.

Asemenea începuturi sunt desigur îmbucurătoare și ar fi de dorit să fie înconjurate cu toate înlesnirile și încurajările organelor de resort. Sau măcar să nu li se creieze greutăți inutile.

Un exemplu: fabricele de sticlărie găsesc convenientă să vândă în afară la prețuri inferioare prețurilor interne, dar cum 15% din devizele obținute trebue să le verse Băncii Naționale, comisiile de prețuri nu admit facturarea la prețuri inferioare celor interne, ceeace determină fabricele să renunțe la export.

Producem în țară cantități însemnate de bauxită, din care întrebuințăm o cantitate minimală pentru necesitățile interne. Restul ar putea fi exportat, dacă s'ar acorda unele reduceri în tarifele de transport spre a ține piept concurenții ungare și iugoslave.

Apoi multe servicii și instituții cu caracter public, în loc să se aprovizioneze din țară, își procură aceleași produse pe calea importului. Avem în țară o industrie de creozot, cu o capacitate de producție de circa 15.000 tone, față de un consum de circa 8.000 tone; totuși C.F.R. au fost autorizate de curând să importe, cu scutire de taxe, etc., o cantitate de 4000 tone creozot. S'au dat, deasemeni, autorizații pentru importul unor însemnate cantități de ciment, negru de fum, hârtie, mașini și unelte agricole, deși avem în țară industrii producătoare de asemenea articole.

Nu trebue să lăsăm fără obiect o industrie creiată cu atâtea sacrificii, după cum nu trebue să se confere privilegii de import unor anumite întreprinderi particulare și unor instituții publice, în dauna celorlalte întreprinderi și a însuși principiului de cruțare a fondului devizelor străine, care stă la baza actualului regim de schimb cu străinătatea.

CONSTITUIREA NOULUI GUVERN

I. P. S. Patriarh dr. Miron Cristea, președinte al consiliului; d. Armand Călinescu, vice-președinte, ministru de interne și ad-interim la apărarea națională

Depunerea jurământului

Transferări și numiri de rezidenți regali.—Noui numiri în cadrele armatei

Membrii guvernului după depunerea jurământului

Guvernul prezidat de I. P. S. Patriarh dr. Miron Cristea și-a prezentat Miercuri demisia M. S. Regelui.

Demisia fiind primită, Suveranul a însărcinat din nou pe I. P. S. Patriarh cu formarea noului guvern.

Lista noului guvern

Noul guvern a fost constituit astfel:

I. P. S. Patriarh dr. Miron Cristea, președinte al consiliului;

Armand Călinescu, vice președinte al Consiliului Nostru de miniștri, ministru de interne și ad-interim la departamentul apărării naționale;

Victor Iamandi, ministru secretar de stat la departamentul justiției;

Victor Slăvescu, ministru secretar de stat la departamentul înzestrării armatei;

Mihail Ghelmegeanu, ministru secretar de stat la departamentul lucrărilor publice și al comunicațiilor;

Mitiță Constantinescu, guvernator al Băncii Naționale, ministru secretar de stat la departamentul finanțelor

Inginerul Ion Bujoiu, ministru secretar de stat la departamentul economei naționale;

General adjutant Paul Teodorescu, ministru secretar de stat la departamentul aerului și marinei;

Mihail Ralea, ministru secretar de stat la departamentul muncii;

Medic General Nicolae Marinescu, ministru secretar de stat la departamentul sănătății și al asistenții sociale;

Petre Andrei, ministru secretar de stat la departamentul educației naționale;

Grigore Gafencu, ministru secretar de stat la departamentul afacerilor străine;

Silviu Dragomir, ministru secretar de stat pentru minorități;

N. Zigre, ministru secretar de stat la departamentul cultelor și artelor;

Profesor N. Cornățeanu, ministru secretar de stat la departamentul agriculturii și domeniilor;

Traian Pop, ministru secretar de stat, însărcinat cu întocmirea inventariului avuțiilor publice;

Mihail Șerban, subsecretar de stat pe lângă ministerul agriculturii și domeniilor;

Eugen Titeanu, subsecretar de stat al propagandei, pe lângă ministerul de interne;

General Gabriel Marinescu, subsecretar de stat pe lângă ministerul de interne;

Mihail Măgureanu, subsecretar de stat pe lângă Președinția Consiliului de miniștri;

S S. preotul Nae Popescu, subsecretar de stat pe lângă ministerul cultelor și artelor;

D. V. Țoni, subsecretar de stat pe lângă ministerul educației naționale;

Ion Marin Sadoveanu, subsecretar de stat pe lângă ministerul cultelor și artelor;

General adjutant Gh. Mihail, subsecretar de stat pe lângă ministerul apărării naționale;

Victor Jinga, subsecretar de stat pe lângă ministerul economiei naționale.

Coriolan Beran, subsecretar de stat pe lângă ministerul de interne.

Jurământul

Membrii guvernului astfel constituiți au depus Miercuri seară la ora 7 jurământul în fața Suveranului și în prezența d-lui Armand Călinescu, vice-președinte al consiliului, ministru de interne și ad-interim la ministerul apărării naționale.

I. P. S. Patriarh, fiind ușor răcit și neputând părăsi locuința, a depus jurământul, ca președinte al consiliului, în fața primului președinte al Inaltei Curți de Casație și în prezența d-lui ministru al Palatului.

Prin legea modificatoare în ce privește jurământul se prevede că, în lipsa președintelui de consiliu, miniștrii pot depune jurământul și în prezența vice-președintelui consiliului de miniștri.

Noui rezidenți regali

D. Armand Călinescu, vice-președinte al consiliului, ministru de interne și ad-interim la apărarea națională, a prezentat M. S. Regelui un proiect de decret prin care se primesc demisiile unor rezidenți regali, se transferă și se numesc rezidenți regali în locurile vacante.

M. S. Regele a semnat decretul prin care s'au primit demisiile date de d-nii:

General Romulus Scărișoreanu, rezident regal al ținutului Olt; Al. Gane, rezident regal la ținutul Bucegi; Victor Cădere, rezident regal la ținutul Dunărea de Jos; general Mihail Negruzzi, rezident regal al ținutul Prut, și general Alexandru Hanzu, rezident regal al ținutului Someș.

Și au fost transferați d-nii: George Alexianu, actual rezident regal al ținutului Suceava, la ținutul Bucegi, și Dinu Simian, actual rezident regal al ținutului Nistru, la ținutul Olt.

Numiți pe termen de 6 ani: D-nii: dr. Coriolan Tătaru, fost subsecretar de stat, la ținutul Someș; C. C. Giurescu, profesor universitar, la ținutul Dunărea de Jos; Traian Ionașcu, profesor universitar, la ținutul Prut; Gheorghe Flondor, la ținutul Suceava și Grigorie Cazacliu, la ținutul Nistru.

In pagina 5:

Structura noului guvern

Numiri în cadrele armatei

NOUL ȘEF AL MARELUI STAT MAJOR

Pe ziua de 1 Februarie s'au făcut următoarele numiri în cadrele armatei:

Generalul Ilasievici Constantin a fost numit șef al Casei Militare a M. S. Regelui

Generalul Țenescu Florea, inspector de armată, a fost numit șef al Marelui Stat Major;

Generalul de divizie Ciupercă Nicolae a fost numit inspector de armată;

Generalul Ionescu Ștefan a fost numit comandant al Corpului IV de armată;

Generalul Iacobici Iosif a fost numit inspector general al infanteriei.

——xX○●○Xx——

NOTE

Humorul caragialesc

S'a reprezintat, acum câtva timp, pe scena teatrului „dell'Arte", la Roma, nemuritoarea comedie românească „O scrisoare pierdută".

Despre Caragiale, acest uimitor pictor al ridiculului generației trecute, — ridicul de care, slavă Domnului, nici generația noastră nu se poate plânge că e văduvită, — s'a scris și se va mai scrie mult.

Poate că, în ceeace s'a spus, nu s'a stăruit deajuns asupra calității specifice a humorului său, humor născut sau construit nu atât din neașteptatul împrejurărilor în cari personagiile se văd puse, cât din ironia sângeroasă a autorului față de grotescul personagiilor.

Nu știm câți oameni „cuminți" sau „cum-se-cade" se găsesc fixați în fresca atât de scânteetoare și de viu colorată, pe care cu o mână de adevărat maestru, a zugrăvit-o Caragiale. Dar un lucru e neîndoios: opera lui este opera chirurgului care, cu bisturiul în mână, se repede asupra excrescențelor și a tumorilor... El a râs, în chip crud, de prostia omenească, — și desigur că a și suferit când a întâlnit-o, — dar n'a petrecut, nu s'a delectat pe seama ei..

De regăsit, întreg, în fiecare din episoadele autentice cari se leagă de zbuciumata-i existență, autorul „Scrisorii pierdute" se reflectează deplin mai ales în această întâmplare: Pe vremea când ținea berăria de sub teatrul Național, un client a simțit nevoia să fie amabil cu „negustorul" care servea o bere foarte bună și despre care auzise că „face și cărți". Drept care, bătându-l amical pe umăr, l-a întrebat dacă mai are de gând să mai „facă vreo carte"... Caragiale, cu o figură foarte acră, i-a răspuns că „l-a nenorocit, unu Shakespeare, care i-a furat toate subiectele"...

Genul caragialesc, de o structură aparte, nu se integrează nici în humorul sec al lui Mark Twain, nici în ironia generată de zâmbetul irremediabil sceptic al lui Anatole France, și nici în criticismul lui Bernard Shaw.

M. NEGRU

Declarațiile d-lui Chamberlain

Cuvântarea de Marți a d-lui Neville Chamberlain, primul ministru al Marei Britanii, la Camera Comunelor, este cel dintâi ecou oficial al discursului cancelarului Hitler. Acest ecou e favorabil. Deși răspunsul d-lui Chamberlain se mărginește a lua act de dorința de colaborare încrezătoare cu Anglia, exprimată în discursul Führerului, primul ministru englez aduce situației internaționale de azi, prin expunerea sa, o contribuție liniștitoare prin aprecierile favorabile făcute asupra vizitei sale în Italia și prin versiunea optimistă, pe care o dă parlamentului britanic, asupra rezultatelor înregistrate în convorbirile sale romane.

Pentru cetitorii obișnuiți ai acestei cronici, declarațiile d-lui Chamberlain nu aduc elemente noui. Ele confirmă informațiunile pe care le-am dat îndată după terminarea întrevederilor dela Roma: convorbirile miniștrilor britanici cu Ducele au avut un caracter informativ. Nu era de așteptat ca punctele de vedere respective britanice și italiene să fie modificate. S'a ajuns însă la o înțelegere reciprocă mai limpede a politicii italiene și britanice. Acordul italo-britanic este menținut și pe baza lui se vor începe discuții privitoare la Sudan și Africa orientală. Ducele a dat asigurări că, după terminarea războiului civil spaniol, Italia va respecta integritatea Spaniei. D. Chamberlain s'a arătat intransigent asupra cererii italiene de a se acorda generalului Franco dreptul de beligeranță, dar a dat, la rândul său, asigurări că Marea Britanie își menține în Spania politica de neintervenție destinată să mențină pacea generală. Primul ministru nu și-a ascuns regretul în ce privește încordarea raporturilor dintre Italia și Franța, dar i s'a precizat că o îmbunătățire a lor nu are sorți de izbândă până la terminarea războiului spaniol. In fine, în ciuda deosebirilor de vederi existente, amândouă părțile și-au manifestat dorința lor de pace și colaborare, fiecare rezervându-și însă legăturile de prietenie: Axa formează punctul esențial al politicii externe italiene; solidaritatea franco-engleză constitue baza politicii britanice.

Două impresii de căpetenie se desprind din declarațiile d-lui Chamberlain asupra convorbirilor sale din Roma: chestiunea spaniolă domină situația internațională. In al doilea rând, credința d-lui Chamberlain în posibilitatea și necesitatea de a menține pacea rămâne nesdruncinată, după vizita sa la Roma.

Situația raporturilor dintre cele patru Mari Puteri apusene e departe de a fi simplă. Intre Franța și Italia există o serioasă tensiune, între Marea Britanie și Italia o înțelegere, care a fost confirmată din nou la Roma, deși Parisul și Londra sunt aliați de fapt și decișî să-și apere împreună interesele vitale. Intre Germania și Italia solidaritatea este absolută și d. Hitler a făcut Luni declarații în acest sens, dar Reichul, care a semnat la 6 Decembrie acordul franco-german, cere retrocedarea coloniilor sale, care lovește deopotrivă interesele Franței și Marei Britanii. Paradoxul politicei de neintervenție în Spania, care desparte total cele două grupuri de State interesate, sporește complicațiile unei situații în fața căreia logica rămâne neputincioasă.

Față de demisiunea logicii, încrederea în pace rămâne firul conducător al politicii d-lui Chamberlain. Raționamentul primului ministru englez se întemeiază pe constatarea că popoarele doresc pacea, care e binele suprem și pe credința nesdruncinată că război-

(Continuare in pagina 2-a)

Veșnica problemă agricolă

de AL. GREGORIAN

In ședința de constituire corporativă a consiliului conducător al Frontului Renașterii Naționale, d. Const. Garoflid a ținut un discurs peste care avem impresia că presa noastră a trecut prea ușor. Vorbind în numele categoriei agricole, d. Garoflid a expus în fond întreaga listă de doleanțe și un program serios de valorificare a muncii țărănești, aducând în actualitate o foarte veche problemă, am zice o problemă de viață a României: viitorul economiei noastre rurale.

Dela 1907, cu toată drama acelor zile sângeroase de răsmeriță și cu toată împroprietărirea țărănească de acum douăzeci de ani, aproape nimic nu s'a schimbat în datele problemei acesteia. Atunci răscoalele au pus cu violență și cu o dreptate tunătoare, care a și aprins țara dela un capăt la altul, două probleme: aceea a înlăturării speculei pe seama muncii țăranului din repartizarea inegală a proprietății rurale și aceea a lipsei de mijloace a muncitorului agricol.

Represiunea revoltelor n'a însemnat din nefericire și suprimarea cauzelor care le-au provocat.

Guvernele epocii, sguduite de reacțiunea atât de neașteptată a satelor, au început discuțiile în jurul lor, au căutat să oblojească răul, după mentalitatea vremii, dar nici unul n'a avut curajul și poate nici sinceritatea și poate nici interesul, să pună în plin problema țărănească. S'au mărginit toate la măsuri lăturalnice, creind un vast și inutil aparat biurocratic, un convoi de inspectori agricoli, case rurale și legi pentru tocmeli care nu s'au respectat nici o clipă, lăsând în schimb aceeași distribuție inegală a pământului masat în mari latifundii, aceiași samsari paraziți speculând munca robilor de pe miriști și aceeaș sărăcie lucie în bătătura săteanului. Băncile populare și asociațiile țărănești n'au dat nici un rezultat. Lipsa de credit și lipsa unui sistem economic viguros se resimțeau până în ultimul cătun al Regatului vechi.

Se părea că împroprietărirea făgăduită de marele Rege Ferdinand I pe front și realizată imediat după înapoerea din tranșee, va aduce rezolvirea

(Continuare in pag. 2-a)

Sărbătoarea turcă „Curban Bairam"

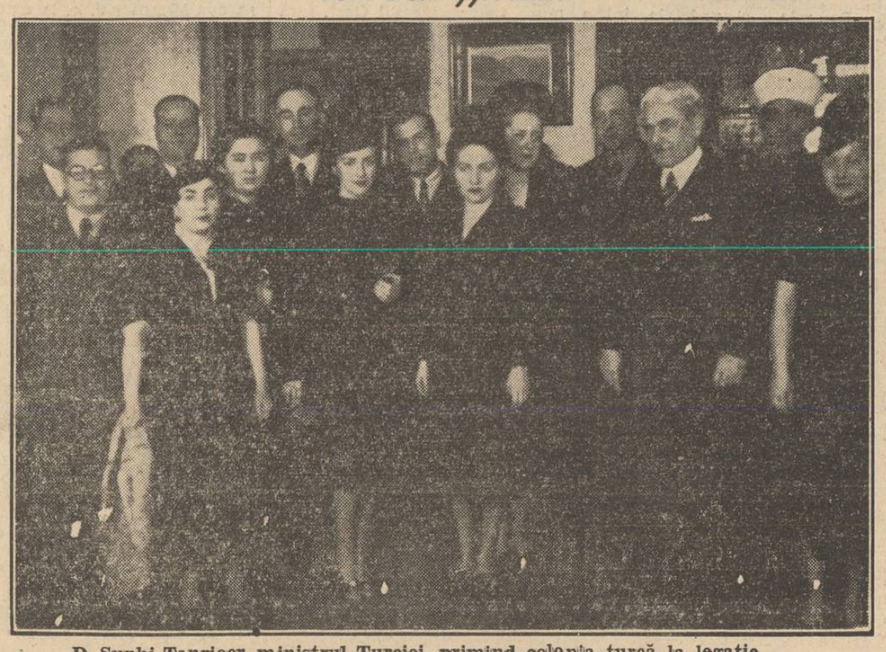

D. Suphi Tanrioer, ministrul Turciei, primind colonia turcă la legație

IARNĂ IN MUNȚI

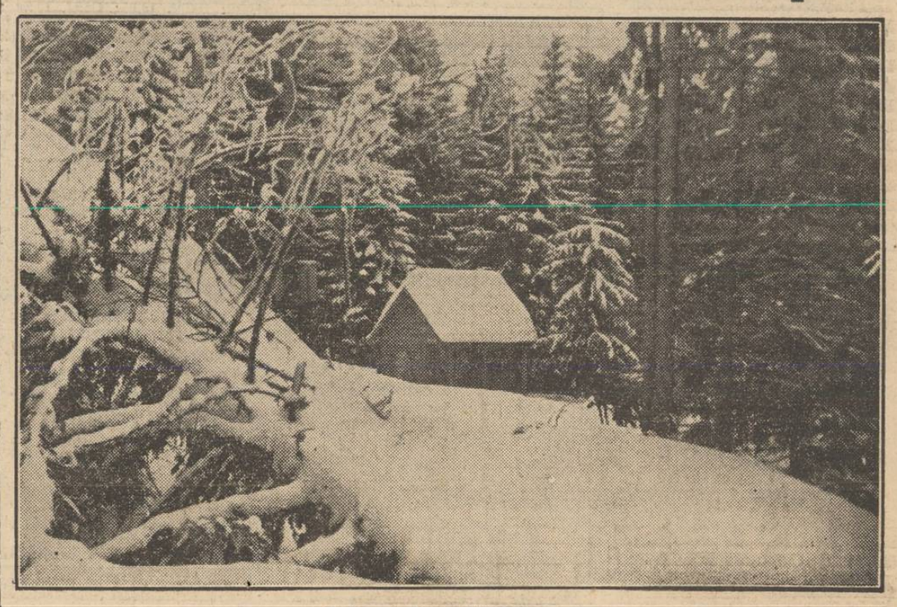

Cabana depe Vârful cu Dor